

Arrest

nr. 28 760 van 16 juni 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 24 april 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 15 april 2009 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WILLEMS, die loco advocaat E. TRIAU verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, verklaart zich vluchteling op 6 januari 2006.

Op 14 maart 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 14 november 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Bij arrest van de Raad van State nr. 174.721 van 20 september 2007 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 18 augustus 2007 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 17 oktober 2007 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 12 november 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring.

Op 12 december 2007 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Verzoeker wacht het resultaat hiervan niet af en vertrekt naar Frankrijk.

Verzoeker wordt opgeroepen voor verhoor bij het Commissariaat-generaal maar komt niet opdagen. Als gevolg hiervan wordt op 25 februari 2008 vastgesteld dat verzoeker geacht wordt afstand te doen van zijn asielaanvraag.

Op 6 februari 2008 vraagt Frankrijk aan België de overname van verzoeker. Op 18 februari 2008 stemt België in met de overname van verzoeker.

Op 14 maart 2008 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in.

Op 9 april 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 16 april 2008 dient verzoeker een vijfde asielaanvraag in.

Op 28 april 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 15 mei 2008 dient verzoeker een zesde asielaanvraag in.

Op 22 mei 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 25 november 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 27 maart 2009 dient verzoeker een zevende asielaanvraag in.

Op 15 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag.

Dit is de bestreden beslissing.

“Overwegende dat de betrokkene op 06.01.2006 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem op 14.03.2006 een beslissing ‘weigering van verblijf’ werd genomen vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken; overwegende dat er voor de betrokkene op 17.11.2006 een beslissing ‘niet ontvankelijk’ werd genomen vanwege het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen; overwegende dat de betrokkene op 17.10.2007 een tweede asielaanvraag indiende die op 12.11.2007 werd afgesloten met een beslissing ‘weigering van in overwegingname’ vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken; overwegende dat de betrokkene op 12.12.2007 een derde asielaanvraag indiende en betrokkene geacht werd op 25/02/2008 afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag; overwegende dat de betrokkene op 14.03.2008 een vierde asielaanvraag indiende en die op 09.04.2008 werd afgesloten met een beslissing ‘weigering van in overwegingname’ vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken; overwegende dat de betrokkene op 16.04.2008 een vijfde asielaanvraag indiende die op 28.04.2008 werd afgesloten met een beslissing ‘weigering van in overwegingname’ vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken; overwegende dat de betrokkene op 15.05.2008 een zesde asielaanvraag indiende die op 22.05.2008 werd afgesloten met een beslissing ‘weigering van in overwegingname’ vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken; overwegende dat de betrokkene op 27.03.2009 een zevende asielaanvraag

indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst; overwegende dat de betrokkene verklaart niet de waarheid vertelt te hebben waarbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene reeds meermaals de mogelijkheid had om bij zijn zes voorgaande asielaanvragen de waarheid te vertellen; overwegende dat betrokkene verklaart vanaf zijn tiende in India te hebben verbleven waarbij dient opgemerkt te worden dat dit is wat het is en niet kan beschouwd worden als een nieuw element; overwegende dat betrokkene verklaart opgegroeid te zijn in het Sera klooster te India waarbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene voordien reeds de mogelijkheid had om deze informatie naar voren te brengen; overwegende dat betrokkene een brief van de EU Coordination office (kopie) naar voren brengt waarin wordt vermeld dat de betrokkene zijn 'Green book' aanvraag waarbij dient opgemerkt te worden dat de informatie is wat het is en niet kan beschouwd worden als een nieuw element; overwegende dat de betrokkene een referentiebrief (fax) van zijn oom die verblijft in het Sera klooster naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene reeds de mogelijkheid had om dit document bij zijn vorige asielaanvraag naar voren te brengen; overwegende dat het een fax betreft waarvan de bewijswaarde gering is; overwegende dat de betrokkene een referentiebrief van het klooster naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat hierin wordt vermeld dat hij in het klooster verbleef van 1986 tot 2003; overwegende dat betrokkene deze informatie reeds voordien naar voren had kunnen brengen; overwegende dat dit document niet beschouwd kan worden als een nieuw element; overwegende dat betrokkene reeds bij zijn vorige zes asielaanvragen het naliet om deze informatie naar voren te brengen; overwegende dat de betrokkene foto's naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene reeds voordien de mogelijkheid had om deze informatie naar voren te brengen maar niettemin betrokkene bij zijn zes voorgaande asielaanvragen telkens naliet om deze foto's naar voren te brengen; overwegende dat deze foto's dan ook niet weerhouden kunnen worden als nieuw element; overwegende dat de betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens naar voren brengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

2.2. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd.

Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49). In casu blijkt uit de

bespreking van de middelen hieronder dat aan de grondvoorwaarden waaronder de bestreden beslissing kan worden vernietigd, niet wordt voldaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel: Schending van de motiveringsplicht.

schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsplicht;

schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

schending van artikel 62 Vreemdelingenwet;

Het is een algemeen rechtsbeginsel dat iedere bestuurshandeling moet steunen op motieven in feite en in rechte;

Ook artikel 62 van de Vreemdelingenwet vereist dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed;

Bovendien verplicht de Wet van 29 juli 1991 de overheid bij elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelfde feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop hij steunt;

Deze motivering moet afdoende zijn;

Het is duidelijk dat de beslissing in kwestie een beslissing is die onderworpen is aan de formele motiveringsplicht;

In onderhavig geval komt vast te staan dat de formele motivering uiterst gebrekkig is;

In de beslissing stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat “betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in deze zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.”;

Verder verwijst de Dienst Vreemdelingenzaken naar de eerste asielprocedure welke verzoeker volledig doorlopen heeft, en stelt het dat er geen nieuwe gegevens, welke niet aan het oordeel van de bevoegde instanties in het kader van de vorige procedures, werden gebracht;

De elementen welke door verzoeker naar voren werden gebracht waren echter duidelijk gestaafd, en brachten onmiskenbaar tot uiting welke gevaren er voor verzoeker aanwezig zijn in zijn thuisland.

Door louter te verwijzen naar een vermoeden, zonder dit op enige wijze te staven, en zonder verdere verduidelijking waarom ongelooft wordt gehecht aan een feitenrelaas, wordt vanzelfsprekend de motiveringsplicht geschonden;”

3.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de middelen niet dienstig zijn. Op basis van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft de gemachtigde van de minister terecht beslist om de asielaanvraag van verzoeker niet in aanmerking te nemen. Bovendien werd de eerste asielaanvraag van verzoeker bedrieglijk bevonden door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bekende verzoeker in zijn laatste asielaanvraag dat hij had gelogen tijdens de vroegere asielprocedures. Het is merkwaardig dat opnieuw wordt verwezen naar dezelfde problematiek als aangevoerd tijdens de eerste asielaanvraag. In de bestreden beslissing wordt duidelijk gemotiveerd dat verzoeker in zijn zevende asielaanvraag geen nieuwe gegevens heeft aangebracht. De bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd.

3.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende”

wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe elementen heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In de mate waarin verzoeker verder in zijn middel betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is en dat de bijkomende elementen die door verzoeker werden aangebracht niet in aanmerking worden genomen, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de vierde asielaanvraag van verzoeker niet in overweging werd genomen.

Verzoeker voert aan dat de elementen die hij naar voor heeft gebracht *“echter duidelijk gestaafd”* waren, en *“onmiskkenbaar tot uiting (brachten) welke gevaren er voor verzoeker aanwezig zijn in zijn thuisland”*.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn zevende asielaanvraag een brief van de EU-Coördination office in Brussel voorlegde, een referentiebrief van zijn oom die monnik is in het Sera-klooster in India en een referentiebrief van dit klooster en een aantal foto's. Hij verklaart dat hij op aanraden van andere mensen niet de waarheid heeft verteld toen hij in België aankwam. Hij verklaart dat hij sinds zijn tiende levensjaar in India verbleef en dat hij in het klooster opgroeide en dat hij daar bleef tot 2003. Het leven in India was moeilijk voor hem en een terugkeer naar Tibet was te gevaarlijk. Verzoeker voegt hier aan toe dat hij het ook in België moeilijk heeft.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen: *“overwegende dat de betrokkene op 27.03.2009 een zevende asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst; overwegende dat de betrokkene verklaart niet de waarheid te vertellen; overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij op aanraden van andere mensen niet de waarheid heeft verteld toen hij in België aankwam; overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij sinds zijn tiende levensjaar in India verbleef en dat hij in het klooster opgroeide en dat hij daar bleef tot 2003. Het leven in India was moeilijk voor hem en een terugkeer naar Tibet was te gevaarlijk. Verzoeker voegt hier aan toe dat hij het ook in België moeilijk heeft.”*

Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister oordeelt dat verzoeker deze documenten en deze informatie reeds bij zijn vorige asielaanvragen naar voren had kunnen brengen. Naar aanleiding van zijn zevende asielaanvraag geeft verzoeker geen reden op waarom hij deze stukken en deze informatie niet vroeger had kunnen aanbrengen, zodat dit motief niet kennelijk onredelijk is. Ook in het middel geeft verzoeker hiervoor geen reden.

Het is evenmin kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister oordeelt dat het document van het EU Coordination office waarin wordt vermeld dat de betrokkene zijn 'Green book' aanvraag, niet kan beschouwd worden als een nieuw element.

Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister tot de conclusie is gekomen dat verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens naar voren brengt met betrekking tot

feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing steunt op pertinente, afdoende en deugdelijke motieven. De schending van de formele en van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Tweede middel: Ernstig onherstelbaar nadeel voor verzoeker bij gedwongen terugkeer.

Verzoeker heeft in het feitenrelaas duidelijk aangetoond onder welke omstandigheden hij zijn vaderland heeft dienen te verlaten.

Verzoeker heeft met andere woorden een gerechtigde vrees om terug te keren naar zijn thuisland.

Deze vrees is manifest en begrijpelijk.

Men dient enkel maar de actuele nieuwsberichten over de situatie in de streek van verzoeker na te lezen om te weten wat een kruisvat het daar is.

De strijd tussen de verschillende godsdiensten, de groeperingen en diens meer laat hoog op in een gebied waar er bovendien willekeur en rechteloosheid heerst.

Ook de aanpak van de overheid van personen waarvan enkel al maar wordt vermoed dat zij tegenstanders zijn van het regime is algemeen gekend en zeer in strijd met de fundamentele rechten van de mens.

Gerechtelijke procedures waarbij de rechten van de verdediging in het geheel afwezig zijn, willekeurige veroordeling op basis van zeer algemene vermoedens, represailles voor dikwijls onterecht vermeende politieke activiteiten zijn schering en inslag.

Verhoren waarbij allerhande folterpraktijken worden gebruikt, straffen als afhakken van de handen, zweepslagen, steniging en nog meer ongeoorloofde praktijken blijven heersen.

De feiten die door verzoeker aan de hand van zijn vraag worden aangevoerd verbinden zich bij de Conventie van Genève in zoverre dat verzoeker voor zijn leven vreest;

Artikel 48/3, §1 van de Wet van 15 december 1980 stelt: "De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

In huidige aangelegenheid was deze bepaling zeker van toepassing, doch om geheel onbegrijpelijke redenen werd er anders over geoordeeld;

Niettemin is aan alle voorwaarden voldaan.

1. Ernstige vrees voor daden van vervolging.

Verzoeker kan daadwerkelijk niet terugkeren naar zijn vaderland op grond van ernstige vrees voor daden van vervolging.

Dit blijkt duidelijk uit het feitenrelaas hoger.

Artikel 48/3, voornoemd, geeft onder meer en niet limitatief, voorbeelden aan welke vormen deze daden van vervolging kunnen aannemen.

Uit het feitenrelaas blijkt duidelijk dat verzoeker zich aan enkele van deze vormen kan verwachten.

Verzoeker is dan ook van oordeel dat zijn veiligheid op geen enkele wijze kan verzekerd worden bij een gedwongen terugkeer.

2. Omwille van ras, religie, nationaliteit, behorend tot een sociale groep of politieke overtuiging.

Het mag uit het feitenrelaas duidelijk zijn dat ook aan deze voorwaarde is voldaan.

3. Niet kunnen inroepen van de bescherming van het land van herkomst.

Verzoeker is precies het land moeten ontvluchten omwille van bedreiging door een terroristische beweging;

Gevonden worden door deze beweging zou met zich meegebracht hebben dat verzoeker wederom onderworpen zou worden aan een onmenselijke behandeling.

4. Persoonlijke vervolgingsvrees.

Het staat vast dat indien verzoeker naar zijn vaderland zou moeten terugkeren hij, in het beste geval, onmiddellijk zal opgepakt worden en gevangen gehouden zal worden, zonder enige vorm van proces.

De bijhorende martelpraktijken zijn algemeen gekend (verzoeker was er overigens al eens aan onderhevig).

Het is dus zeker niet zo dat verzoeker een algemene situatie inroept om zijn veiligheidsvrees te onderbouwen, doch juist wel het concrete gevaar voor persoonlijke vervolging.

Uit bovenstaande blijkt dus dat het gedwongen laten terugkeren van verzoeker naar zijn vaderland een duidelijk, ernstig, en onmogelijk te herstellen nadeel inhoudt.”

3.2.2. In de nota repliceert verwerende partij niet afzonderlijk op het tweede middel.

3.2.3. In de mate waarin verzoeker in het tweede middel een uiteenzetting geeft van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, is het middel onontvankelijk.

In de mate waarin verzoeker de schending van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet aanvoert en uiteenzet dat hij voldoet aan alle voorwaarden om als vluchteling te worden erkend, wordt opgemerkt dat de Raad, wanneer hij in het kader van artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter, enkel de wettigheid van de bestreden beslissing kan nagaan. De Raad is als annulatierechter niet bevoegd om te oordelen of verzoeker in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling. Er wordt herhaald dat de bestreden beslissing in casu werd genomen op basis van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de minister in deze beperkt is tot de vaststelling of de door verzoeker aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. Een uiteenzetting van verzoeker waarom hij meent wel in aanmerking te komen voor het vluchtelingenstatuut, doet geen afbreuk aan het feit dat de gemachtigde van de minister terecht, zoals hierboven werd uiteengezet, tot de conclusie is gekomen dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Derde Middel: schending van het redelijkheidbeginsel.

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid te worden genomen.

Uit bovenstaande is al gebleken dat de thans bestreden beslissing een enorm ernstig en onherstelbaar nadeel met zich meebrengt voor verzoeker.

Nu is het zo dat iedere beslissing van een overheid in alle redelijkheid dient te worden genomen.

De maatregel mag bijgevolg niet disproportioneel zijn ten opzichte van het nagestreefde doel. In onderhavig geval is er duidelijk sprake van enige disproportionaliteit.

Een zeer rigide houding zal enkel met zich meebrengen dat indien verzoeker terug naar zijn geboorteland moet, hij met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijk zal onderworpen worden aan mishandelingen, foltering, oneerlijk proces en diens meer.”

3.3.2. In de nota repliceert verwerende partij niet afzonderlijk op het derde middel.

3.3.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op de analyse van de voorgaande middelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET